

Framtiden – vill man ha den?

Det är enkelt att filosofera om vad motorcykeln betyder för oss som funnit den. Det är frihet, frisk luft, pilsner med nya goda vänner, vackra platser, träffar, jämlikhet... Det är bara att fortsätta att fylla i. Fast för mig kom motorcykeln plötsligt att betyda mycket, mycket mer, när katastrofen slog till en dag. Den räddade nog mitt liv, tror jag?

Jag är verkligen ingen unik snubbe i MC-kretsar. I ungdomens glada dagar hade jag lätt MC. Det var på det tidiga sjuttioalet. När jag blev 18 orkade jag inte ta bilkörkort, utan fortsatte att köra hoj – året runt. Så plötsligt en dag ledsnade jag. Tog det trista B-kortet, köpte bil och skulle aldrig mer sätta mig och frysa på en MC. Sedan blev det utbildning, jobb, flickvän, barn, radhus, och naturligtvis ett par Volvo.

Efter en sisådär tio år utan moppe, körde en illasinnad glidare förbi mig i tussilagotider en vår och så var det dags att börja längta och träna igen. Då fanns inga pengar! Det var faktiskt inte förrän barnen blivit stora som jag fick råd och så köpte jag och min fru oss en Honda VT1100 Shadow ACE. Kärleken var omedelbar och lyckan stark. Så fort vi hade möjlighet stack vi ut på den. Ibland åkte vi själva och ibland tillsammans med kompisar. Så långt är min MC-historia verkligen inte unikt! Jag sa ju det...

Vi fick ett knappt år tillsammans på motorcykeln. Sommaren 2005 blev min älskade sedan 30 år påkörd av en bil inne i Göteborg så illa, att hon avled av de skullskador hon fått. Vi fick inte ens ta farväl av varandra. Det var bara tvärslut. Tvärslut veckan efter vi varit på Bikemeet och veckan före vi skulle kört till Spanien med kompisar på hoj. Visst är det som en grym ödets ironi? Jag var lite orolig för det där, att det skulle hända något när vi var ute på hojen, så inga stålar hade sparats när det gällde hjälmar, kläder och skydd. Så blir hon påkörd som fotgängare i en olycka som var ingens fel. Det var bara en vidrig jävla otursslump, som krossade vårt liv. Plötsligt satt jag ensam med en vidöppen framtid som jag inte ville ha. Jag skall inte plåga dig, som möjligen läser detta, med att beskriva det där om hur livet rasar samman, hur livslust ersätts mot dödlängtan och hur gärna jag hade givit mitt eget liv för att hon skulle ha fått leva vidare. Jag vet bara att jag inte är ensam och att detta händer tusentals människor varje år, bara i Sverige. Må det sedan vara en tsunami, en vänstersvängande bil eller en sjukdom.

Jag vet bara att jag varit lyckligt lottad ändå på många sätt. Jag hade gott stöd både från familj och vänner och min älskades organ kunde ge nytt liv åt flera personer, vilket faktiskt gav en bitter, men dock tröst. Jag hade mina barn och jag hade motorcykeln.

Visst fanns tanken att bränna in i en bergvägg i 150 knyck för att få följa efter den som var mitt liv – och visst vet jag nu betydligt mer om en VT1100's vägegenskaper och maxfart än de flesta, men tämligen omedelbart kände jag hur både lugn och reson blåste in i hjärtat med fartvinden. Kort sagt blev mitt hojåkande under sensommar och höst förra året det första steget i den återhämtning som otroligt nog sker. Egentligen är det inte så konstigt. Förklaringen heter närvaro! När du kör hoj är du närvarande och du lever i nuet. Så måste det vara, för börjar du slappa som om du körde bil på motorväg med cruisercontrolen på medan du sörplar Cola, hamnar du sannolikt snart antingen i ett träd vid sidan av vägen, eller i något annat som gör väldigt ont. På hoj är du förhoppningsvis alert och håller dina funderingar och ditt filosoferande på lagom djup nivå. Det blev många, många mil sistlidna säsong – oftast på ensam hand, nästan alltid med start eller mål vid hennes grav.

Så märker jag sakta, nästan omärkligt hur livet bootar igång igen. Det går inte fort och det sker fortfarande med mycket hjälp från företagshälsovården. Jag gråter fortfarande en stund varje dag och förbannar mitt öde. Samtidigt som jag har fått nya saker att vara glad och tacksam för. Jag har träffat en annan kvinna, naturligtvis med motorcykelintresse och eget A-körkort. Hon ersätter ingenting och hon tröstar inte ett smack. Hur skulle hon kunna göra det? Hon är ju lika unik som hon som togs ifrån mig. Det gamla och det nya livet är två olika saker. Men det nya livet finns i alla fall och hjärtat rymmer mer kärlek än vad man kan tro.

VT1100:an är utbytt. Den var vår gemensamma. Att behålla den kändes inte rätt (och ärligt talat så var den lite sömning och slö). Nu står det en VN1500CT här hemma, Grünilla. Med den har jag också kommit med i en ny gigantisk gemenskap som är vår eminenta vulcanklubb. Den är unik! Iallafall om man jämför med tidigare klubbar jag varit med i. Nya kompisar och aktivt värre. Framtiden jag inte ville ha kanske är värd ett försök i alla fall? Och du har väl fyllt i ett donationskort eller talat om det otänkbara därhemma!